

DE TALMUD.

De talmoed wordt gezien als het meest gezaghebbend verslag van de Rabbijnse discussies aangaande de joodse wetgeving, ethiek, normen en waarden, gewoonten, legendes, en andere verhalen. Het is de meest belangrijke bron ten aanzien van wetgeving, gewoonten, de geschiedenis van onderwerpen, en morele aanbevelingen.

De talmoed bestaat uit twee onderdelen, de Mishna en de Gemara. Het bespreekt de vroegere geschriften de thora in het algemeen, en in de Mishna in het bijzonder, tevens is het de basis voor de latere joodse wetgeving, en veel van de Rabbijnse literatuur.

Vaak wordt ook naar de Talmoed verwezen als de “Shas”, wat een afkorting is van shieshah sedariem, de zes delen van de Mishna.

Structuur en functie.

Rabbijns Judaïsme is altijd van mening geweest dat de boeken van de Tenach doorgegeven zijn samen met een levende, mondelinge traditie.

De thora geeft een lijst van de regels, terwijl de mondelinge overlevering vandoen heeft met toepassingen daarvan. Het geheel van de joodse religieuze wet werd verslagen door rabbijn Jehuda HaNasi, en kreeg de naam Mishna in het jaar 200.

De mondelinge overlevering en werden uiteindelijk opgeschreven om deze te behouden, omdat het duidelijk werd dat de gemeenschap in Palestina, en het onderwijs dat zij kregen, werden bedreigd.

De rabbijnen van de Mishnah zijn bekend als de Tannaiem, (Tanna in het enkelvoud), en het onderwijs in de Mishna werd over het algemeen in de naam van een Tanna doorgegeven

Gedurende de volgende drie eeuwen onderging de Mishna een uitgebreide analyse en was onderwerp van debat in Israël en Babylon, de plaatsen waar de grootste joodse gemeenschappen gewoonten.

Deze analyses staat bekend als Gemara. De rabbijnen van de Gemara worden de Amoraïem, (Amora in het enkelvoud) genoemd.

De Mishna en de Gemara vormen samen de Talmud.

De Talmud is dus de combinatie van de brontekst, de Mishna, ofwel de redactie en de herhaling en daaruit voortvloeiend de analyse en het commentaar, de Gemara is de completering of afronding.

Hoewel de debatten onder de Amoraïem zich richten op het verduidelijken van de woorden en de meningen van de Tannaiem, is de Gemara niet beperkt, in absolute zin, tot de analyse van de tekst van de Mishna.

Het noemt ook bronnen uit de periode van de Mishna, die niet in het compendium van de Mishna te vinden zijn, en deze worden Tosefta, toevoegen, genoemd. De talmoed verwijst naar deze bronnen als beraivot, de woorden die van buiten komen.

De Gemara voorziet de Mishna ook van materialen uit de haggada en bijbelse uiteenzettingen, en is een bron voor geschiedenis en legendes.

De Talmud bestaat uit een gezaghebbend verslag van de joodse mondelinge overlevering, en is van grote invloed op het joodse geloofsleven en denken.

Verder is het ook de basis voor alle latere joodse wetgeving, en heeft op die manier grote invloed gekregen op de joodse religieuze praktijken.

De twee Talmuds

Er bestaat slechts een Mishna, maar er zijn twee Gemara's, die van de Jeruzalem en die van Babylon, en de twee corresponderende Talmuds. Als er de Talmud wordt genoemd zonder verdere aanduiding, wordt de Babylonische Talmud bedoeld.

De Jeruzalem Talmud.

De Gemara van deze is een synopsis van meer dan 200 jaren analyse van de Mishna in de academies in Israël.

Als gevolg van de locatie van deze academies, worden de agrarische wetten van het land van Israël tot ten de kleinste details besproken.

Zij zijn geredigeerd in het jaar 350 door Rav Muna en Rav Yossi in Israël.

Deze Gemara en Mishna staan bekend als de Jeruzalem Talmud. De naam echter kan misleidend zijn, omdat deze niet in Jeruzalem werd geschreven!

Daarom zou het meer accuraat zijn deze de Palestijnse Talmud, of de Talmud van het land van Israël te noemen.

De Babylonische Talmud.

Hier is de Gemara een synopsis van meer dan 300 daarvan analyse van de Mishna in de Babylonische academies.

Deze werd samengesteld als de formele collectie door Ashi en Ravina, de twee leiders van de Babylonische gemeenschap, ongeveer in het jaar 550

Redactionele arbeid van de Savoraiem, de rabbijnen uit die periode na de Talmud, bleef bestaan gedurende de volgende 250 jaar, en de tekst kreeg haar uiteindelijke vorm ongeveer in het jaar 700.

Deze Mishna en de Babylonische Gemara vormen samen de Babylonische Talmud.

In de moderne edities staat de gemara nooit op zichzelf, maar wordt altijd samen met de Mishna gegeven.

De Babylonische Talmud bevatte de volledige Mishna, de 37 gemaras, en enkele extra-canonieke, kleinere traktaten.

Vergelijking van stijl en onderwerpbehandeling.

De Jeruzalem talmoed is fragmentarisch en moeilijk te lezen, zelfs voor ervaren Talmudisten.

De Jeruzalem talmud echter bevat een aantal onderwerpen die specifiek zijn voor het land van Israël, en die niet in de Babylonische worden besproken, zoals agrarische wetten.

Deze wetten, zoals de hoeken van het veld ongemaaid laten ten behoeve van de armen, het land braak laten liggen ieder zevende jaar, zijn alleen van toepassing binnen de grenzen van het land Israël, en daarom hebben de rabbijnen die in Babylon gewoonten, deze wetten niet meegenomen in hun besprekingen.

De redactie van de Babylonische Talmud is meer exact en meer zorgvuldig.

De gemara bevatte echter slechts 37 van de 63 traktaten van de Mishna. De meeste wetten uit de orde van de Zeraim, agrarische wetten beperkt tot land van Israël, en Toharot, wetten van reinheid gerelateerd aan de Tempel en het offeren, waren in Babylon van weinig praktische

de relevantie, en werden daarom niet besproken.

Er is een Babylonische gemara van Kodoshin, en dat is waarschijnlijk het gevolg van een studie aangaande offeren regulerings, en wordt beschouwd als onderwijs ten aanzien van het uitvoeren van offers

Door die tijd is de Babylonische Talmud meer intensief bestudeerd, en heeft daardoor een veelheid aan commentaren. Verder is in de loop van de geschiedenis te joodse praktijk meer en meer afgestemd op de Babylonische Talmud.

De houding naar de Talmud binnen het Judaïsme.

De studie van de Talmud verspreidde zich van Babylon naar Egypte, Noord Afrika, Italië, Spanje, Frankrijk en Duitsland, gebieden die voorbestemd waren de woonplaats te worden van de joodse feest, en in al deze landen was er de wetenschappelijke belangstelling van de joden voor de Talmud.

Karaïsme.

Een sterke reactie tegen de overheersende invloed daarvan kwam van het Karaïsme. Die een zeer belangrijke groeperingen waren van de Geonim in de twee eeuwen na de completering van de Talmud.

Deze beweging en de invloed van de Arabische cultuur waren twee belangrijke factoren die ontstonden tegen de dominante macht van het Judaïsme, en inspireerde met wetenschappelijk onderzoek door de joden in vele landen, en met vruchtbare resultaten.

Deze activiteiten wilden het gezag van de Talmud niet ondermijnen, want hoewel het andere Indianen en intellectuele doelen verenigden in de studie van de Talmud, het belang van deze studie werd nooit gering geacht, zelfs niet door hen die zich ook bezighielden met andere terreinen van wetenschapsbeoefening.

Kabbalah

Binnen het futurisme werd de belangrijkste concurrent van het bestuderen van de Talmud, de ontwikkeling van de Kabbalah, een joodse esoterische mysticisme, wat uiteindelijk vorm kreeg in de dertiende eeuw.

Tijdens de terugval van het intellectuele leven onder de joden, die plaatsvond in de zestiende eeuw, werd de Talmud als het grootste gezag gezien, in ieder geval door de meerderheid van de joden, en dit was hetzelfde in landen van Oost Europa, in het bijzonder woorden, dat het centrum werd van deze studie.

Zelfs de bijbel werd teruggewezen naar een tweede plaats, en de joodse scholen wijdden de tijd bijna uitsluitend aan de Talmud, zodat het woord “studie” bijna synoniem werd met “het bestuderen van de Talmud”.

De verlichting.

Een reactie tegen de suprematie van de Talmud kwam met de verschijning van Mozes Mendelssohn, en intellectuele regeneratie van het Judaïsme, mede als gevolg van het contact met de heidense culture van de achttiende eeuw, het resultaat van deze omstandigheden was een intense contacten met de Europese cultuur, de creatie van de nieuwe wetenschap van het Judaïsme, en de bewegingen voor religieuze hervorming.

Ondanks de quasi-Karatistische neigingen die zich voordeden in het vroege hervormde Judaïsme, bleef de meerderheid van de joden zich vasthouden aan de Talmud als de primaire document waarin joden zich aan te houden hadden.

De joden in de westerse cultuur.

De moderne cultuur heeft geleidelijk aan de meeste joden vervreemd van de studie van de Talmud, de talmud wordt nu door de meerderheid van de joden gezien als slechts één van de bases van de joodse theologie.

Over het geheel gezien heeft de joodse manier van studeren volledige rechtvaardigheid gedaan aan de de Talmud, vele geleerden uit de negentiende en twintigste eeuw hebben zeer belangrijke bijdrage geleverd aan de geschiedenis en de tekst kritiek, en hebben de basis gelegd voor historische en archeologische onderzoeken.

De talmud heeft zelfs de aandacht getrokken van niet-joodse geleerden, en is vaak opgenomen in het onderwijsprogramma van de universiteiten.

De Talmud in het moderne Judaïsme.

Orthodox Judaïsme ziet de Talmud nog altijd als het meest belangrijke document van het Judaïsme in het algemeen, en vooral de Halachah hoort daarbij.

Orthodoxe joden bestuderen de Talmud diepgaand, maar gebruiken de methodiek van de Talmud slechts zelden in de latere compendia.

Daar komt bij dat zij de Talmud bestuderen vanwege het bestuderen, en dit wordt gezien als een grote mitzvah.

Joden beschouwen ook de Halachah als bindend, maar accepteren niet altijd de wetgeving daarvan als absoluut bindend, en zij passen deze doen zoals de rabbijnen dat deden in de periode voor 1500. Het is wel toegestaan in de meeste orthodoxe gemeenschappen, waarin de praktijk vindt dit slechts zelden plaats.

In de Hebreeuwse scholen onderwijs in de joden niet veel uit de Talmud, maar des te meer in de scholen waar rabbijnen worden opgeleid.

De wereld van het liberale Judaïsme verwerpt het idee van een bindende joodse wet, en gebruikte de Talmud als een bron van inspiratie, instructie, en normen en waarden.

Kritiek op de Talmud.

De Talmud wordt gepresenteerd als een analyse van de Mishnah, en niet zoals later is ontstaan, een vorm van onderwijs.

In het algemeen zullen de rabbijnen van de Talmud niet van mening verschillen met de geestelijke leiders uit eerdere generaties.

Het is zelfs zo dat een mening van een Amora alleen als gezaghebbend geaccepteerd wordt, als zijn onderwijs overeenstemt met tenminste één van de Tannaïm.

Geschiedenisonderzoekers van het Judaïsme hebben vastgesteld dat de huidige tekst van de Talmud kenmerken vertoont van een “opzettelijke vloeiende loop”, en deze tekst is geredigeerd door de Savoraïm, de rabbijnen uit de periode voor de Talmud, en deze verbergt veel verschillen tussen de rabbijnen van de Mishnah en de rabbijnen van de Talmud. De huidige tekst van de Talmud vertoont echter slechts zeer weinig verschillen.

Veel ultra-orthodoxe joden zijn van mening dat kritiek op de Talmud onbehoorlijk is, en zelfs ketter.

Maar het moderne orthodoxe Judaïsme, en zeker de niet- orthodoxe joden, hebben geen enkel probleem met wetenschappelijk kritiek op dit terrein.

In zijn werk “de autoriteit van de rabbijnen” heeft de moderne orthodoxe joodse geleerde Eli Turkel het volgende geschreven:

Wat is de reden dat de latere generaties het nooit eens zijn ten aanzien van de halachah in de Talmud? In de introductie van Mishne Torah verklaart Maimonides dat de sages na de

generatie van Rav Ashi en Ravina, het aanvaardbaar gevonden het niet eens te zijn met de halachah in de Gemara. Dus, zelfs in de individuele delen van de Gemara die later werden toegevoegd, hebben zij de halachah niet veranderd!

Deze mening wordt opgegeven door Rav Yosef Karo in zijn commentaar op Mishne Torah het is zelfs interessant op te merken dat Rav Yosef Karo dit alleen benoemt ten aanzien van de Mishna en Gemara.

Dergelijke bepalingen bestaan niet voor wat betreft de Gaonim en de Rishonim.

Rav Yosef Karo, en enkelen uit de vroegere generaties van de Acharonim, erkenden geen formele barrière om het oneens te zijn met een Rishon of een Gaon.

Externe aanvallen op de Talmud.

De geschiedenis van de Talmud reflecteert een deel van de geschiedenis van het Judaïsme in een wereld van vijandschap en vervolging.

Ongeveer in dezelfde tijd dat de Babylonische Savoraiem de laatste hand legden aan de redactie van de Talmud, vaardigde keizer Justinianus een edict uit tegen de afschaffing van de Griekse vertaling van de bijbel tijdens de synagogedienst.

Dit edict, ingegeven door christelijke ijver en anti-joodse sentimenten, was slechts een voorspel op de aanvallen op de Talmud, en had dezelfde oorzaken, en in het begin van de dertiende eeuw, was het zelfs nog zo dat in ieder geval in Frankrijk de studie van de Talmud floreerde.

Deze aanval op de Talmud werd ingeleid door Nicholas Donin die de leiding had van de eerste disputen tussen joden en christenen, en dat resulteerde in het verbranden van enkele exemplaren in Parijs, in het jaar 1244.

De Talmud werd evenzo het onderwerp van debatten in Barcelona in 1263, tussen Mozes ben Nahman en Pablo Christiani.

Deze Pablo Christiani voerde een aanval op de Talmud die resulteerde in een pauselijke bul tegen de Talmud, en tijdens de eerste controle, die werd uitgevoerd in Barcelona door een commissie van Dominicanen, werd geëist dat passages daaruit werden verwijderd die voor christenen onaanvaardbaar waren. Dit gebeurde in het jaar 1264.

Tijdens een debat in Tortosa in 1413, voerde Geronimo de Santa Fé een aantal beschuldigingen op, waarin hij stelde dat die passages die heidenen en afvalligen veroordeelden in de Talmud, in feite tegen de christenen waren bedoeld.

Twee jaar later was het paus Martijn de Vijfde die een bul uitvaardigde, hoewel het de bedoeling was dat deze bul nooit operatief zou worden, waarin hij dit joden verbood de Talmud te lezen, en bevel gaf de bestaande exemplaren te verbranden.

Nog belangrijker waren de beschuldigingen die in het begin van de zestiende eeuw werden uitgesproken door Johann Pfefferkorn, een handlager van de Dominicanen.

Het gevolg van deze beschuldigingen was een zijn strijd waarin de keizer en de paus als rechters optraden, en de advocaat van de joden was Johann Reuchlin, een tegenstander van humanisten. Deze controverse, die werd uitgevoerd door middel van pamfletten, werkte de aanklager van de hervorming.

Een onverwacht gevolg van deze affaire was een complete gedrukte editie van de Babylonische Talmud, die werd uitgegeven door Daniël Bomberg in Venetië, in het jaar 1520, onder de bescherming van het pauselijke privilege.

Drie jaar later, in 1532, publiceerde Bomberg de eerste editie van de Palestijnse Talmud.

Dertig jaar nadat het Vaticaan, die eerst toestemming had gegeven de Talmud ingedrukte vorm te publiceren, ging een campagne van start om dit weer te vernietigen.

Op nieuwjaarsdag, 9 september 1553, werden exemplaren van de Talmud, die in beslag genomen waren als gevolg van een decreet van de Inquisitie, binnenkomen verbrand, e.d. verbrandingen vonden ook plaats in andere Italiaanse steden, zoals in Cremona in 1559.

De commissie voor de controle op de Talmud en andere Hebreeuwse werken werd geïntroduceerd door een pauselijke bul die werd uitgevaardigd in 1554, en vijf jaar later stond de Talmud op de index van verboden werken. In 1565 besloot paus Pius IV dat de Talmud de naam Talmud niet meer mocht dragen.

De eerste editie van de verboden verklaarde Talmud, waarop uiteraard ook de latere edities gebaseerd waren, verscheen een Bazel in 1578-1581, met weglating van het gehele traktaat Abodah Zarah, alsmede die passages die als vijandelijk tegenover christenen werden ervaren, en aanpassingen van andere passages zijn frasen.

Een nieuwe aanval op de Talmud werd ingezet door paus Gregorius XIII, en in 1593 vernieuwde Clementius VIII het oude verbod tegen het lezen en het in bezit hebben van de Talmud.

De groeiende studie van de Talmud in Polen leidde tot publicatie van een complete editie, in Krakau, 1602-1605, en deze was een restauratie van de originele tekst. Een eerdere editie, voorzover bekend, was gepubliceerd in Lublin (1559-76).

In 1707 werden enige kopieën van de Talmud in beslag genomen in de provincie Brandenburg, maar werden aan de eigenaren teruggegeven op bevel van Frederik, de eerste koning van Pruisen.

De laatste aanval op de Talmud vond plaats in Polen in het jaar 1757, toen bisschop Dembowski, daartoe aangezet door de Frankisten, een groot publiek debat begon in Kamenetz-Podolsk, en bevel gaf dat alle exemplaren van dit werk die in het bisdom gevonden zouden worden, in beslag moesten worden genomen en verbrand door beulen.

De geschiedenis van de Talmud vermeldt ook literaire aanvallen door christelijke theologen na de reformatie. En dat is opmerkelijk, omdat de Talmud ook door christelijke theologen in de zeventiende en achttiende eeuw werd gelezen als onderdeel van hun studie.

In 1830, tijdens een debat in het Franse parlement aangaande de erkenning door de overheid van het joodse geloof, verklaarde Admiraal Verhuell dat hij niet instaat was de joden te vergeven die hij tijdens zijn reizen had ontmoet, omdat zij overal weigerden Jezus als Messias te erkennen, of omdat zij de Talmud in hun bezit hadden.

In hetzelfde jaar publiceerde Abbé Chiarini in Parijs een lijvig werk met de titel: "Théorie du Judaïsme," waarin hij een vertaling van de Talmud aankondigde, en hier werd voor de eerste maal een versie aanbevolen die voor het grote publiek toegankelijk was, en die kon dienen om het Judaïsme aan te vallen.

Op dezelfde manier hebben de moderne anti-Semitische aanvallers erop aan gedrongen dat een vertaling zou worden gemaakt, en deze eis is zelfs voor de juridische autoriteiten gebracht, zoals bijvoorbeeld in Wenen.

De Talmud en de "Talmud-Jood", werden het onderwerp van anti-Semitische aanvallen, hoewel zij verdedigd werden door vele christelijke studenten die de Talmud bestudeerden.

Bepaalde passages werden verwijderd uit de gecensureerde edities van de Talmud, in het bijzonder die passages die betrekking hebben op Jezus, en passages met een erotisch karakter.

De originele versie zijn echter behouden gebleven door "ondergronds" drukken en uitgeven.